

Лист Прелата (липень 2013)

“Чи ви усвідомлюєте красу нашої католицької віри?”, запитує Прелат у своєму щомісячному листі. Цього місяця він більш глибоко розкриває дійсність Святої Церкви.

01.08.2013

Мої дорогі діти, нехай Ісус береже для мене моїх дочок та синів!

Два дні тому ми відзначали урочистість святих Апостолів

Петра і Павла, стовпів нашої віри,
які пролили в Римі свою кров за
Христа. І саме в цьому місті
святий Петро встановив свою
катедру і вкоронував
мучеництвом своє земне життя.
Таким чином Церква Риму стає
Матір'ю і головою усіх церков
Міста і Світу. Тож подякуємо
Богові за цей Його план
утвердження християн в
одкровенні і видимої гарантії
єдності, і навчимось дарувати
власне життя, помираючи щодня
для свого «єго».

Господь готував заснування
Церкви протягом усієї історії
спасіння. Спочатку в Старому
Завіті, коли обрав Ізраїль своїм
народом. Потім, коли настала
повнота часів, Він надіслав свого
Улюбленого Сина, з Його
проповіддю й чудами, котрий
покликав Апостолів і послав цих
Дванадцятьох продовжувати Його

місію відкуплення. “Проте Церква народилася передусім з цілковитого дару Христа за наше спасіння, провіщеного установленням Євхаристії і здійсненого на хресті”[1]. Згодом, “коли здійснилось діло, яке Отець дав Синові до виконання на землі (пор. Йн 17, 4), у день П’ятидесятниці був зісланий Святий Дух для постійного освячення Церкви”[2]. Як того хотів наш Отець, сповнимось подивом перед цими таємницями і попросимо в Неба сильної віри.

Церква цілковито залежить від Воплоченого Слова, яке вона являє світу до кінця часів; вона керована Святим Духом, який живе в її душі як у своєму храмі. Подякуймо їй здивуємось цьому глибинному зв’язку між Церквою та Святою Трійцею: вона й ми є святим народом Божим, містичним тілом Ісуса Христа, помешканням

Утішителя. Отже абсолютно логічно, проголосивши в Символі віри нашої віру в Ісуса Христа і божественність Духа Святого, сповідати таємницю Церкви, в яку ми ввійшли через Хрещення, і в який – як універсальному таїнстві спасіння – звершується справа нашого освячення.

*Вірую в єдину, святу, вселенську й апостольську Церкву[3]. Це сповідання віри, з переліком чотирьох положень, які внутрішньо і суттєво визначають Церкву і, водночас, проявляють її зовнішньо, є виразною ознакою католицької доктрини. **Це головні особливості Церкви, які витікають з її природи саме так, як того хотів Христос. І будучи головними, вони є також позначками, ознаками, що відрізняють її від будь-якого іншого типу людських спільнот, навіть таких, де***

можуть проголошувати ім'я Христа.[4] Зміцнімо ж нашу віру в надприродний характер Церкви; сповідуймо це голосно, якщо у цьому є потреба, оскільки зараз дуже багато людей (...) забули ці фундаментальні істини і намагаються запропонувати образ Церкви, в якому вона не є ані Святою, ні Єдиною. Вона не може бути й Апостольською, адже не спирається на скелю Петра. Ця підміна не є також Вселенською, бо вона уражена невинуватими недосконалостями та людськими забаганками.[5]

Ці сильні та зрозумілі слова святого Хосемарії постають надзвичайно актуальними і так буде завжди. Як нещодавно жалкував Папа Франциск про те, що **навіть сьогодні дехто говорить: «Христос – так, Церква**

– ні», або ж «Я вірю в Бога, але не в священиків». Вони кажуть: «Христос – так, Церква – ні». Тим не менше, саме Церква несе нам Христа, і це приводить нас до Бога. Церква є великою сім'єю Божих дітей. Звичайно, вона включає і людський аспект: у тих, хто складає її, пастирях і вірних, є недоліки, недосконалості, гріхи, (...), однак прекрасним є те, що коли ми усвідомлюємо собі, що ми є грішниками, віднаходимо Божу милість. Бог завжди прощає[6]; і дарує нам прощення через Церкву, яка зберігає слово спасіння і таїнства, що нас освячують.

У Святій Церкві ми католики знаходимо нашу віру, наші норми поведінки, нашу молитву, значення братства, сопричастя з усіма померлими братами, що перебувають у Чистилищі – Церква, що

*страждає - і тими, які
насолоджуються блаженним
спогляданням та вічною
любов'ю Трисвятого Бога –
Церква, що торжествує.
Церква, що залишається у
цьому світі, і, в той самий час,
перевищує історію. Церква, яка
народилась під покровом Марії,
і яка продовжує, на землі і на
Небі, вшановувати її як Матір.
[7]*

Святий Хосемарія, який день за
днем до божевілля любив Святу
Церкву, навчав нас такого ж
ставлення до Церкви. З самого
моменту створення Опус Деї, він
ясно бачив: шлях, щоб віддати
Богові всю належну славу, щоб
поставити Христа на чолі усіх
людських справ, має бути
знайдено у прагнення *Omnes cum
Petro ad Iesum per Mariam!* Ми
повинні об'єднатись з Ісусом через
Марію, в єдності в намірах і

прагненнях із Римським
Понтифіком, Вікарієм Христа на
цій землі. У книзі *Шлях святий*
Хосемарія, звертаючись до всіх
католиків, написав: ***“Et unam,
sanctam, catholicam et
apostolicam Ecclesiam!... – Мені
зрозуміла твоя пауза, коли ти з
насолодою молишся: вірую в
Єдину, Святу, Вселенську й
Апостольську Церкву...”***. [8]

Церква є єдиною, бо вона є
“народом, об’єднаним єдністю
Отця і Сина і Святого Духа” [9], і ця
єдність встановлюється завдяки
потрійному зв’язку віри, культу –
особливо євхаристійного – і
ієрархічної єдності. В той самий
час, вона (Церква) вселенська,
відкрита для всіх народів, для всіх
рас і для всіх культур. Багате
розмаїття літургійних обрядів,
богословських та духовних
традицій і дисципліни не тільки
не заважають єдності, але

навпаки – унаочнюють її. Саме тому, “визнаючи наявність поза організмом Церкви Христової великої кількості елементів правди і освячення, які, власне, їй і належать і спрямовані до католицької (вселенської) єдності (пор. *Lumen gentium*, 8), і віруючи в дію Святого Духа, який викликає у серцях учнів любов до цієї єдності (пор. *Lumen gentium*, 15)”[10], слід стверджувати, що спасіння людям надається через Церкву. “Ми віримо в те, що Церква є необхідною для спасіння, бо Христос, який є єдиним Посередником і єдиною дорогою спасіння, є присутнім для нас у своєму тілі, яким і є Церква (пор. *Lumen gentium*, 14). Але божий план спасіння обіймає всіх людей”[11].

Отже, чи розумієте ви красу нашої католицької віри? Як говорив наш Отець, (Церква) заспокоює усі

тривоги людського серця,
навчаючи, що Свята Воля Божа
полягає в тому, щоб усі люди
спаслися і прийшли до розуміння
правди. [12] Для цього (Церква)
пропонує своїм вірним засоби
спасіння, і, також, як результат -
апостольське завзяття, прагнення
проголошувати всім знання і
любов Христа є природною
частиною християнського
покликання. Ніщо не може нас
звільнити від цієї
відповідальності, і ми також
повинні замислюватись:
наскільки ця відповідальність є
важливою для мене? В якій мірі
прошу про неї для всього людства?

Звичайно, що “ті, які без вини
ігнорують Євангеліє Христа і його
Церкву, але все ж таки щиро
шукають Бога і, з допомогою
благодаті, намагаються своїми
ділами втілювати його волю, яку
вони пізнають через голос совісті,

можуть отримати вічне спасіння”[13]. Однак, Господь хоче покладатись також і на наше співробітництво у справі євангелізації: кожен з нас має прагнути щодня проголошувати звістку про спасіння і співпрацювати із ділом викуплення. Тому що, як зазначав святий Хосемарія Ескріва, ми не повинні забувати про те, що **свідомість може деформуватись через провину, затвердівати у гріху і протистояти спасенній дії Господа. Від цього і походить необхідність проголошувати вчення Христа, правду віри і норми моралі; звідси походить також і потреба у таїнствах, всі з яких встановив Христос як джерела його благодаті і як засоби від страждань, що походять з нашої падшої природи.**[14]

“Таким чином Церква поєднує молитву і працю, для того щоб цілий світ у всій своїй повноті перетворився у Божий народ, містичне тіло Христа і храм Святого Духа, і у Христі, центрі усього, було вознесено славу честь Творцеві і Отцю всесвіту”[15].

Ми живемо у той час, коли постає термінова необхідність працювати задля збудування Церкви. Але ми не повинні втрачати надії чи впадати в песимізм у контексті релятивізму і байдужості, а іноді й навіть гірше – у сучасному контексті відмови від Бога, який швидко поширюється в багатьох місцях. Якщо ми бажаємо мати серйозне ставлення до нашої віри, ми повинні примножувати наші зусилля, щоб наблизити душі до Господа і до Церкви. Але не варто думати, що це справа для титанів: ми лише повинні робити все те,

що є в наших силах, спрямовуючи
рішуче все наше життя до
Господа. Утішитель (Святий Дух)
завжди діє у серцях, пробуджуючи
у кожному, інколи в
найнеочікуваніші моменти,
сильну спрагу вічності і
надприродного. І кожен з нас
повинен бути готовим відповісти
на його заклики. **Бути Церквою –
це означає бути Народом Божим,
по великому задуму любові
Отця, бути Божою закваскою в
нашому людстві, це означає
проголошувати й нести Боже
спасіння у наш світ, який часто
втрачає орієнтири, потребує
відповідей, які вселяють
мужність і надію, що додають
нових сил у дорозі. Церква має
бути місцем милосердя і надії на
Бога, де кожен може відчути
себе прийнятим, любленим,
прощеним і натхненним для
праведного євангельського
життя[16].**

Наполягаю: давайте сповнимось довір'ям, не залишаючи жодної можливості впасти у відчай. Наша епоха є багатою можливостями розуміти і поширювати добро. Щодня ми маємо різні нагоди, щоб показати Господу нашу прихильність до Нього, розповідаючи про Нього тим, кого зустрічаємо на нашому шляху. Давайте збільшимо нашу довіру Господу. **Бог сильніший! – вигукує Святий Отець, - І знаєте, чому Він сильніший? Тому що Він – Господь, єдиний Господь. Бог сильніший! І я б додав, що реальність, часом похмура, затьмарена злом, може змінитися, якщо ми першими принесемо туди світло Євангелія, насамперед нашим життям. Якщо хтось на стадіоні, (...), в темну ніч запалить вогонь, його буде ледь видно, але якщо більше сімдесяти тисяч людей запалять кожен свій вогонь,**

стадіон засвітиться. Зробімо так, щоб наше життя стало світлом Христа, і понесімо разом світло Євангелія в реальність[17].

Давайте відповімо на ці слова Римського Понтифіка, намагаючись робити усе необхідно, щоб на роботі, в родинному житті, в соціальних стосунках, в заняттях спортом – кожної миті – сіяло світло послідовників Христа, підкріплене молитвою і частим прийняттям таїнств Сповіді та Євхаристії.

З нагоди свята Святого Хосемарії у цілому світі до Неба було піднесено багато молитов, а особливо в Священній Євхаристійній жертві Святої Меси. Тож будьте певні, як повторював наш дорогий отець Альваро, що це були молитви *туди й назад*: Господь нам їх віддасть, щоб вони

дали плоди як в нас самих, так і в наших друзях.

Найближчим часом я поїду до Бразилії, щоб разом зі Святим Отцем взяти участь у Всесвітній Зустрічі Молоді, яка відзначатиметься у Ріо-де-Жанейро в кінці липня. І потім, якщо на то є Божа воля, я заїду на деякий час до Чилі, Уругваю та Аргентини, щоб особисто поговорити з моїми доньками і синами, і всіма тими, яким допомагає Прелатура, і сказати їм, що Церква очікує велику кількість справ від усіх; що Папа Франциск, як і його попередники інші Римські Понтифіки, опирається і розраховує на всіх і на кожного для поширення звістки Христа у цілому світі, саме це він дав мені зрозуміти на персональній аудієнції, яку мені було надано 10 червня. Продовжуйте молитись за нього і в його намірах. Як завжди,

я розраховую на всіх вас, щоб Господь дарував багато духовних плодів у дні мого перебування в Бразилії і в інших місцях, до яких я планую прямувати потім. Усі ці обставини заохочуєть нас ще більше єднатись із наступником Петра: ми повинні бути близько до нього як діти, які підтримують його особисто і його служіння Церкві і душам.

7-ого липня річниця того, як отець Альваро попросив про вступ до Справи. Я віддаю його заступництву вірність кожного з нас нашому християнському покликанню. Згодом, 16 липня, святкуватимемо урочистість Пресвятої Діви Марії з гори Кармель. Саме до неї я звертаюсь, щоб вона, за її материнським заступництвом, наповнювала нас прагненням святості і апостольським завзяттям.

Передаю вам цей лист із Сарагоси, куди я приїхав на запрошення єпископа, щоб освятити статуї Святого Хосемарії Ескрива і блаженного Йоана Павла II, які будуть виставлені в одній із місцевих церков для вшанування вірними. Потім я виїду до Памплони, де зупинюсь на декілька днів, а вже потім продовжу мою подорож до Південної Америки. Прошу вас про молитву у моїх намірах.

З усією моєю любов'ю,
благословляю вас,

ваш Отець

+ Хав'єр

Сарагоса, 1 липня 2013 року.

[1] Катехизм Католицької Церкви, № 766.

[2] Другий Ватиканський Собор, Догматична Конституція *Lumen gentium*, № 4.

[3] Римський Мисал, Нікейсько-Константинопольський Символ віри.

[4] Святий Хосемарія Ескріва, Проповідь *Надприродна мета Церкви*, 28.05.1972.

[5] Святий Хосемарія Ескріва, Проповідь *Надприродна мета Церкви*, 28.05.1972.

[6] Папа Франциск, Промова на загальній аудієнції, 29.05.2013.

[7] Святий Хосемарія Ескріва, Проповідь *Надприродна мета Церкви*, 28.05.1972.

[8] Святий Хосемарія Ескріва, *Шлях*, № 517.

[9] Святий Кипріяні, *Недільна молитва*, 23 (PL 4, 553).

[10] Павло VI, *Символ віри Божого народу*, 30.06.1967, № 22.

[11] Павло VI, *Символ віри Божого народу*, 30.06.1967, № 23.

[12] 1 Тим 2,4.

[13] Другий Ватиканський Собор, Догматична Конституція *Lumen gentium*, № 16.

[14] Святий Хосемарія, Проповідь *Надприродна мета Церкви*, 28.05.1972. Пор. Святий Фома Аквінський, S. Th. q. 62, а. 1 і q. 61, а 2.

[15] Другий Ватиканський Собор, Догматична Конституція *Lumen gentium*, № 17.

[16] Папа Франциск, Промова на загальній аудієнції, 12.06.2013.

[17] Папа Франциск, Промова на загальній аудієнції, 12.06.2013

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-
prelata-lipen-2013/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-lipen-2013/) (09.08.2025)